

Tarih Okulu
Sonbahar 2009
Sayı V, 37-38.

AZİZ VE KADİM DOSTUM

Necmi ÜLKER*

Seninle ilk tanışmam, göçebe hayatı sürdüren Edebiyat Fakültesi öğretim üyesi olarak, bugünkü Fen Lisesi binalarında barınan Tarih Bölümünde oldu. Ankara Dil – Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde doçent olduğunuzu, memleketiniz Selçuk'a yakın olduğu için Tarih Bölümündeki kadro durumunu öğrenmek amacıyla ziyarete geldiğinizi söylediniz. O zaman sizin sempatik ve dürüst bir insan olduğunuzu düşünmüştüm. Zamanla bu görüşümün ne kadar doğru olduğunu anladım.

Aradan birkaç yıl geçtikten ve Tarih Bölümünün şimdiki mekânına taşındıktan sonra, sizin profesörlük kadrosuna atandığınızı öğrendim ve çok sevindim. Siz daha bölümde göreve başlamadan, yani Ankara'dan İzmir'e gelmeden önce, bazı malum şahısların hakkınızda olumsuz tavır içinde olduklarına şahit oldum, sizin aleyhinize olmadık laflar ettiklerini kulaklarımla duydum. Sizin bunları hak etmediğinizi düşündüm. Sizin aleyhinizde fikir beyan eden kişi ve kişilerin, bölümdeki bazı pozisyonların kontrollerinden çıkacağını düşünerek, ulu orta konuşmalarına sinirlenmeye başladım.

1986 yılında gelip Tarih Bölüm Başkanı olarak göreve başladıktan sonra, size olan olumlu duygularım ve sempatiğim daha da arttı, netleşti. Zira zaman, sizin beyefendi, kibar ve çelebi bir insan olduğunuzu net bir şekilde ortaya koydu. Hakkınızda edindiğim intibalarımda yanılmadığımı bir kez daha anladım. Bilimsel konularda, bölümü idare etme anlayışınızda yanınızda olmaya ve sizi desteklemeye karar verdim. Sizinle anlayış birliği ve uyum içinde hareket ettiğim için, aynı eğitim kurumundan, yani ocağımdan tanıdığım ve dost zannettiğim eşhas, bana karşı tavır koymaya kalktı. Bunun üzerine ben de rest çekip hiç biriyle görüşmedim ve onlarla selâmı kestim. Zira dostum İsmail Bey'in ileri sürüldüğü gibi düşünce ve tavırlarına hiçbir zaman şahit

* Prof. Dr., Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü Emekli Öğretim Üyesi

olmadım. O artık benim için güvenilir bir dost, iyi bir tarihçi ve bilim adamı olmanın yanında, tecrübeli bir idareci idi.

Dost bellediğim İsmail kardeşimi, bir işim olsun veya olmasın ziyarete gittiğimde, beni her zaman ayakta karşılayarak memnun etmiştir. İsmail Aka'nın "çelebi – efendi ve insana değer veren kişilik yapısı," benim kendisine karşı beslediğim dostluk duygularımı ve güvenimi perçinledi. Onun tavrı ve davranışı sadece bana değil, diğer öğretim üyelerine, asistanlara ve hatta öğrencilere karşı da kibardı. Öğrenciler dâhil bölümdeki herkesin derdine deva olmaya çalışmış ve engin tecrübesi ile de sorunlara çözüm getirebilmiştir.

İsmail Aka'nın tarafsızlığı ve yardım severliğinin yanı sıra, yönetmelikleri bilmesi, Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nden ve hayattan kazandığı engin tecrübeleri, bölümümüzün gelişmesine de fayda sağlamıştır. Ayrıca bu yolda çektiği sıkıntıları ve verdiği emekleri asla inkâr edilemez. Ülkesini, halkını seven İsmail Hoca, bölümün olumlu yönde şekillenmesinde ve Türkiye'deki tarih bölümleri arasında seçkin bir yer almasında önemli rol oynamıştır. Asistan olarak alınmasına destek verdiği genç tarihçilerin çoğu onu utandırmamış, onlar da bölüme katkı sağlayan, dürüst, ahlâklı, çalışkan ve saygılı elemanlar olmuşlardır. En az bir yabancı dil bilen bu gençler, bir ikisi dışında, efendi, değer bilir ve vefalı çıkmış, onu mahcup etmemişlerdir. Ben de yeni elemanlar alınırken tarihini bilen ve bilimsel yöntemlere vakıf, bizi biz yapan millî değerlerimizi ve kültürümüzü sindirmiş, istikbal vaat eden gençlerin bölümümüze kazandırılması yolunda, Bölüm Başkanı olarak bu zarif ve kibar bilim adamı meslektaşına daima destek oldum ve bundan asla pişmanlık duymadım.

İsmail Aka, bölümündeki kendine muarız olan meslektaşlarına bile büyük bir tahammül ve sabır göstermiş, onların kendisinin arkasında aleyhinde konuştuklarını ve planlar yaptıklarını bilmesine rağmen, ince ve çelebi bir insan olarak onlara karşı daima kibar davranmış, kendisini aşmış, olgun bir insan-ı kâmil şahsiyet olarak, eşine az rastlanan güvenilir bir dosttur.

Onun emekli olması, bölümün idaresi ve öğretim üyeleri arasındaki barış ve uyumun sağlanması açısından bir kayıp olmasına rağmen, 1986–2009 yılları arasında bölüme kazandırdığı değerli ve mesleğinde istikbal vaat eden gençlerin ve sağduyulu öğretim üyelerinin varlığının, bizler için bir teselli kaynağı olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.